

HERALD

**dílenská
příloha
2022**

Dílna tvůrčího psaní

MgA. Daniela Fischerová

Vážená a milá Sobotko,

jednou z největších autorských ctností je stručnost, tedy stručně: letošní seminář tvůrčího psaní je z mého pohledu báječný, deset dam, jeden pán, žádný záškodník, počet grafomanů nula, všichni spolupracují.

Ve středu jsme probírali metaforu a vytvářeli bujné obrazy. Toto je výsledek zadání „Šrámkova Sobotka je jako...“:

- ... výdech na začátku léta
- ... intenzivní ptačí sněm, po kterém si všichni musí dát pauzu od létání
- ... nepohodlná postel, ale čtivá knížka
- ... úschovna pozapomenutých přátel
- ... žíznivé vinobraní
- ... hnízdo čekající po dlouhé zimě na návrat ptáků
- ... ta starší sestra, kterou jsi vždycky chtěla být
- ... sobotecká kráska rozkročená nejen nad poety, co žijí z fantazie a pokoukání do jejích spodniček
- ... návrat do dětství
- ... tajemné i dojemné bludiště
- ... pohlazení po duši

Já k tomu dodávám: „Sobotka je týden samých svátečních Nedělí“. Tak, milá Sobotko, dobře tu zůstávej a na shledanou za rok.

Vděčně Daniela Fischerová

Fantastické psaní – dílna na zkrocení draků, ufonů a duchů

Mgr. Klára Smolíková

Kočka ve vitráži

Polední světlo vrhalo ostré stíny na prašné cesty, které se vinuly městečkem Sobotka. Zpěv poplašených ptáků a křik dětí se nesl horkým, suchým vzduchem. Po prázdném náměstí kolem fontánky kulhala mourovatá kočka. Zkrvavená a zbitá.

Děti znuděné prázdninami vymýšlely kruté hry. S oblibou házely kameny po ptácích a jiných malých zvířatech, aby zjistily, kdo z nich má nejlepší mušku. Kočka zmožená vedrem jim vběhla do rány. Ocitla se ve špatnou dobu na špatném místě a ostrým kamenům malých ukrutníků už nestihla uhnout.

Zoufale hledala místo, kde by se mohla schovat a nabrat síly, které ji rychle opouštěly. Potřebovala si někde v klidu a tichu odpočinout. Tlapy ji pálily, jak našlapovala na rozpálené dlažební kostky směřující ke kostelu. Tam si konečně lehne.

Zamířila k velkým dřevěným dveřím, které kryly mříže. Zabraňovaly lidem do svatostánku vstoupit, takže zvědavci mohli dovnitř pouze nahlédnout. Jenže pro kočku nepředstavovala kovová zábrana žádnou překážku. Stačilo se protáhnout mezi železnými tyčemi a byla v kostele.

Studená podlaha kočky chladila tlapky a zklidňovala její k smrti vyděšenou dušičku. Našla si místo, na které nebylo ode dveří vidět, a tam si lehla. Vyčerpáním a bolestí okamžitě usnula.

Probudila se pozdě odpoledne. Červencové slunce vrhalo dlouhé stíny a všechno barvilo do zlatavých tónů. Kostel působil magicky. Jak světlo prostupovalo skrz vitráže, přenášelo jejich barvy do interiéru. Zdálo se, že sochy kočku pozorují. Dokonce i samotné výjevy ve vitrážích ožily. Jako by se hýbaly.

Ale ne. Počkat. To přece není jenom hra světla! Kočka ztěžka nadzvedla hlavu, aby si okna prohlédla. Vyobrazené postavy se na ni smutně usmívaly, jeden z andělů dokonce vzlykal. Proč jsou tak nešťastní? Kočka zavřela oči a v duchu zopakovala otázku: Proč?

Z úzkého vysokého okna, před kterým ležela, vystoupil barevný paprsek světla a dotkl se bezvládného tělíčka. Zvedl ho do vzduchu a pomalu jej přibližoval k vitráži. Sochy svatých strnuly, jako by se bály, že by neopatrný pohyb či zvuk mohl kouzlo zhatit.

Najednou kočka zmizela. V jednom okamžiku se ještě vznášela nad kostelními lavicemi a pak se rozplynula. Vzpomínka na ni i na azyl, který jí kostel poskytl, se obtiskla do okna. Třeba i vy najdete obrázek mourovaté kočky ve vitráži!

Rudi Wintersteiger, 14 let

Prachovský příběh

S mojí rodinou trávíme první prázdninový týden v Sobotce na literárním festivalu. V neděli nás rodiče, kteří jsou tu poněkolkáté, vzali na výlet do Prachovských skal. Když jsme stáli na vyhlídce, najednou jsem uslyšela: „Ha! Další turista! Rychle se změnit na králíka a hop na jinou skálu!“

Opravdu jsem si v tu chvíli všimla skalního útvaru ve tvaru králíka. Překvapilo mě to, zvláště když se mi zdálo, že kamenný ušák zastříhal ušima. Ohlédla jsem se po ostatních, jestli ho taky vidí, jenže když jsem se podívala znovu, králík už tam nebyl. Pátrala jsem pohledem po okolních skalách a po králíčkovi nikde nebyla ani stopa. Zato jsem uviděla tvar připomínající kamennou slepici!

Nepouštěla jsem ji z očí, aby mi zase nezmizela. Slepice se po nějaké době začala hýbat, pomalinku slézala ze skály a najednou tu stál kamenný obr. Zhoupnul se v kolenou a přeskočil na jinou skálu a přeměnil se na sedící kočku.

Nechala jsem ostatní jít napřed. Když zmizeli z dohledu, zamávala jsem na obra. Lekl se a schoval se za skálu.

„Ukaž se, prosím. Já ti neublížím,“ zavolala jsem.

Pomalou a nejistě vyhlédl.

„Jak se jmenuješ?“ zajímalo mě.

„Nemám žádné jméno,“ odpověděl smutně.

„A co Stonie?“ napadlo mě.

„Jupí! Mám jméno!!!“ zahalekal a ozvěna jeho křik roznesla po Prachovských skalách.

Uvědomila jsem si, že musím už jít za rodinou, aby o mě neměli strach. Rychle jsem se rozloučila. Stonie byl zklamaný, že už musím jít. Slíbila jsem mu, že ho navštívím, kdykoli budu v Sobotce.

Rodinu už jsem měla na dohled, když jsem míjela nějakou skupinu s průvodcem.

„Skály tu často mění tvar a všem je to záhadou,“ vysvětloval zrovna průvodce.

Hi hi, uchechtla jsem se v duchu. To je přece Stonie!

Anna Kovářová, 11 let

Kouzelný výtah

„Nino! To jsi neviděla! Tady mají výtah!“

„Ehm... Filipe, i v naší škole je výtah. Třeba pro ty, kteří mají zlomenou nohu nebo tak,“ suše mu oznámila Nina.

Filip se ušklíbnul, ale sestřině poznámce nevěnoval pozornost. Dál nadšeně chrlil: „Ale stejně, kde se můžeš projet výtahem jen tak? Když teda nepočítáš obchod'ák.“

„Ty chceš jet výtahem? Umíš snad číst? Je tam napsáno: Pouze pro zaměstnance a personál.“

„Díky za přečtení, ale to jsem zrovna nepotřeboval. A jo, chci jet výtahem. Snad se nechceš plahočit přes dvě poschodí? Nikoho nevidím. Koneckonců to ani není naše škola. Jsme tu jen ubytovaní.“

Nina si povzdechla, natáhla se po popruhu Filipova batohu a táhla nespokojené dvojče ke schodům. Jenže Filip se vysmekl a jako malé dítě se rozběhl k výtahu. Vystartovala za ním, ale to už Filip naskakoval do

kabiny a posměšně na ni mával. Sestra totiž pravidla neporušovala. Ona ale překvapivě naskočila do výtahu za ním.

Dveře se zavřely.

Filip se zmateně zasmál: „Takže nakonec změna plánu?“

Než stačila odpovědět, výtah se rozjel. Ale nemířil nahoru, naopak začal prudce klesat. Dvojčata začala ječet a výtah se najednou zasekl.

První se vzpamatoval Filip: „Tak jo, většinou mám dobrý nápady, ale tenhle byl hodně špatný.“

Nina jen pokývala na souhlas, když v tom se ozval dunivý hlas.

„Prosím, pomozte mi... Prosím...“

„Co to...?“ Nina se otáčela do všech stran, ale nikoho neviděla: „Kdo to mluví?“

„To jsem já, prosím, pomozte mi...“

„Tak za první, jestli chceš pomoci, tak nám fakt nepomůže, když řekneš ‚to jsem já‘, a za druhý, jak chceš pomoci?“ Filip byl čím dál víc rozhozený.

„Jsem výtah.“

„Co?!“ vyjekla dvojčata jednohlasně.

„Věřte mi. Jsem výtah, ve kterém stojíte, a potřebuji pomoci. Prý už nejezdím jako dřív, zasekávám se, a proto mě chtějí vyměnit za jiný. Skončím někde ve šrotu. Přitom by stačilo, kdybyste mi našli jednu náhradní součástku. Pak budu zase v pohodě.“

Filip začal bušit na dveře: „Pusťte nás ven! Už tady nechci být ani minutu!“

„Uklidni se, asi jsme se oba dva prostě jen bouchli do hlavy,“ uklidňovala ho Nina.

„Ne, poslouvejte, asi vám to přijde nemožné, ale ano, opravdu jsem mluvící výtah,“ naléhal kovovým tónem.

„Dobře, ale kde tu součástku máme hledat?“ zeptala se Nina. „Filipe, uklidni se!“

Bratr si mezitím sednul na zem a bouchal hlavou do dveří. „Já chci pryč, chci pryč, už nikdy nepojedu výtahem!“

Výtah ho ignoroval a odpověděl Nině: „Vlastně přesně nevím, ale zkuste hledat někde tady ve sklepě anebo v tělocvičně v suterénu, tam je totiž uložený návod.“

„Dobře. Pusť nás tedy ven, protože takhle z kabiny pochopitelně nic nenajdeme.“

„Jo, přesně, pusť nás ven!“ Filip stál u dveří připravený na útěk.

„Ale slibte mi, prosím, že to přinesete...“

„Ano, slibujeme,“ řekla Nina.

Filip se na ni překvapeně podíval a nadzvednul obočí. Otevřely se dveře a Filip se vyřítit ven: „Fuj, už nikdy nepolezu do výtahu!“

„Hele, něco jsme slíbili, tak to musíme splnit,“ utnula jeho nadšení Nina.

„Ne ne, ty jsi to slíbila, já ne,“ zasmál se bratr. Nina obrátila oči v sloup a vyrazila k jediné polici ve sklepě. Až na nějaké zaprášené šroubováky a kladiva v ní nic nebylo.

Filip tedy vyrazil, ale uvědomil si, že ani neví, kde je východ. Otočil se na patě a usoudil, že bude dělat aspoň sestře společnost při hledání.

„Takže sis to rozmyslel?“ zeptala se ho Nina. „Můžeš teda prohledat támhleten kout.“

Filip se neochotně vydal k zaprášenému zákoutí plnému pavučin. Odsunul pár košťat a k jeho překvapení tam našel krabičku, na které bylo napsáno nečitelným rukopisem VÝTAH.

„Hej, Nino, něco jsem našel!“

Nina se k němu nadšeně rozběhla. Když otevřeli krabičku, našli nejen návod k použití, ale i ručně psanou cedulku NÁHRADNÍ DÍLY V TV MÍSTNOSTI. Radost je přešla.

„Takže musíme do tělocvičny?“ divili se oba a už bez vytáčení vyrazili.

Tělocvična byla v suterénu, ale stejně museli ujít pěkný kus cesty, než se k ní dostali.

„Zamčeno,“ oznámila Nina.

„Proč zamykají, když tady klíč visí?“ zeptal se Filip pobaveně, natáhl se na špičky a sundal z nástěnky vedle dveří klíč s nápisem TV2. Odemkl prosklené dveře a oba vešli dovnitř.

„Na to, že je ta škola docela hezká, mají tak sto let starou tělocvičnu,“ zhodnotil Filip. Nina ho neposlouchala, už prohledávala nářadovnu. Náhradní součástka by mohla být právě tady. Jenže skříňky na nářadí se nedaly otevřít.

„To snad ne, ušli jsme takovou cestu a teď se do těch skříněk prostě nedostaneme?!“ zaúpěla Nina a posadila se.

„Ale jo, dostaneme!“ Filip s úsměvem vytáhl kladivo.

„Ty s sebou taháš kladivo?“ vyskočila na nohy Nina.

„Vzal jsem ho pro jistotu z té police ve sklepě,“ oznámil Nině a naznačil jí, ať uhně z cesty. Nina se zvednutým obočím uhnula a Filip uhodil do dveří skřínky, až se vylomily z pantů a zevnitř vypadla krabička se součástkami.

„Až na to, že ránu slyšela asi celá škola, dobrý,“ poznamenala Nina a zvedla krabičku s nápisem NÁHRADNÍ SOUČÁSTKY, VÝTAH.

„Tak jo, berem to a rychle zpátky,“ prohlásil Filip. Běželi do sklepa, když vtom zaslechli asi školníkův hlas:

„Uličníci! Vraťte se!“

Dvojčata přidala na rychlosti a vběhla do výtahu.

„Máme to, co teď?“ zvolala Nina v kabině.

„Vezměte tu největší a dejte ji sem k té páčce vpravo,“ naváděl je výtah.

Filip tak učinil a výtah se radostí zatřásl.

„Vy jste to dokázali!“

Dvojčata si plácla, ale opět zaslechla školníkův hlas. Výtah zavřel dveře a vyvezl je do nejvyššího patra. Ještě jim mnohokrát poděkoval, než Filip s Ninou vystoupili.

„Teď už zbývá udělat jen jednu věc,“ prohlásila Nina, popadla papír a tužkou na něj vesele napsala: VÝTAH OPĚT V PROVOZU :D

Bazén plný neštěstí

Za dne vypadá kemp v Sobotce všedně, ale za soumraku může být vše jinak.

Ležel jsem znuděně v našem pokoji v kleci a roztržitě kousal pískací hračku. Mé lidi to zřejmě znervózňovalo, a tak mě okřikli, ať toho nechám.

Jsmo na dovolené! Kdy už mě pustí ven? pomyslel jsem si a zavřel oči. Konečně se otevřela dvířka a já se mohl proběhnout po kempu.

„Bišonku, čekej!“ zavolala na mě moje panička.

Ano, já vím. Velice originální jméno pro bišonka.

Počkal jsem tedy na ni a pak už jsem šťastně pobíhal po trávníku. V kempu mě zaujal bazén. Vyřítíl jsem se k němu a zastavil se těsně na kraji. Ponořil jsem do vody tlapku a hned jsem ji chtěl vytáhnout ven. Voda byla příšerně ledová. Jenže jako kdyby mě do té vody něco táhlo. Zakopl jsem o okraj a do vody spadl. Nemohl jsem plavat, stahovalo mě to ke dnu.

Docházel mi dech. Když už se mi začalo zatmívat před očima, vytáhly mě z hlubiny nějaké lidské ruce. Ležel jsem na trávě a snažil jsem se uklidnit a vydýchat. Jak jsem vykašlával vodu, které jsem se nalokal, připadalo mi, že se se mnou něco divného děje. V hlavě jsem měl úplně prázdno, svět zčervenal, jako bych se díval skrz červené sklo. Nějaký hlas v hlavě mi přikazoval, ať vstanu a jdu zpátky dovnitř. Zvedl jsem se a malátně doklopýtal do našeho pokoje. Bez protestů jsem se stočil do klubíčka a usnul.

V noci jsem se s trhnutím probudil a cítil obrovskou zlost. Nebo spíš jako by něco ve mně pocítilo zlost. Vnitřní hlas mi nakázal, abych se dostal z pokoje. Začal jsem tiše postrkovat židli ke dveřím. Pak jsem na ni vyskočil, popadl kliku do zubů a pověsil se na ni. Cesta do chodby byla volná.

Nemohl jsem než se vydat k jednomu určitému pokoji. Zaškrábal jsem na dveře a posadil se na rohožku. Zanedlouho se otevřely a na prahu stála asi patnáctiletá dívka.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se a pokusila se mě pohladit. Uhnul jsem.

„Ty ses ztratil?“ zkoušela to znova.

Zaštěkal jsem a vydal se po schodech dolů a pak z budovy ven do černé noci. Dívka se pustila za mnou a snažila se mě přivolat. Vběhl jsem do lesa a zamířil k prudkému svahu. Na poslední chvíli jsem se vmáčkнул do nenápadné skuliny. Jenže dívka, která mi byla v patách, už zabrzdit nedokázala. Slyšel jsem, jak vykřikla a pak se nebezpečně naklonila nad svah. Štěkl jsem, ona se lekla, ztratila rovnováhu a padala dolů. Dole se její tělo roztříštilo o kameny. Chvíli jsem ještě poslouchal, zda nebude vydávat zvuky. Když se z rokle nic neozývalo, vrátil jsem se do pokoje. Úkol jsem splnil.

Ráno jsem se probudil docela brzo a přemýšlel nad tím hrozným snem, který se mi zdál.

Já a vraždit? To bych neudělal, pomyslel jsem si. Pro jistotu jsem se vydal podívat do lesa ke srázu. Uvnitř mě hlodaly pochybnosti.

Ve dne nešlo přehlédnout, že na kamenech zůstala krev. Tělo jsem však nezahlédl. Celý roztřesený jsem se rozběhl zpátky do kempu. Sedl jsem si u bazénu a snažil se uklidnit.

Opět na mě promluvil tajemný hlas, který mi včera vstoupil do hlavy: „První máme za sebou, výborně!“
 Lekl jsem se, ale pak jsem se odvážil zeptat: „Kdo-o jsi-i?“
 „Jsem duše dívky, která se tady utopila. NIKDO SI MĚ NEVŠÍMAL! Ani se mě nesnažili zachránit!“ dunělo rozhořčením v mé hlavě.

„Třeba... Třeba to byla jen náhoda?“ namítl jsem. Něco mi podrazilo nohy a já jsem se rozplácl na zemi.

„Ne! Nebyla to náhoda! Teď se chci pomstít a ty mi s tím pomůžeš, ať se ti to líbí, nebo nelíbí!“ Křik se rozplynul do šepotu.

Otřepal jsem se a jako smyslů zbavený přiběhl k dítěti, které stálo nebezpečně blízko u kraje bazénu. Strčil jsem do něj, ale dal jsem si záležet, aby to vypadalo jako náhoda.

Dítě spadlo do vody s obrovským šplouchnutím a začalo se topit. Bohužel jsem měl smůlu a dítě stihli zachránit. Raději jsem se tedy stáhl do ústraní. Další příležitost se mi naskytla až večer. V prázdném bazénu plavala osamělá plavkyně.

Potichu jsem vklouzl za ní a otrásl se, voda byla opravdu strašně ledová. Potlačil jsem nutkání vylézt a utéct zpět do pokoje. Zabíral jsem tlapkami a pomalu se přibližoval k asi dvacetileté ženě. Ta nic netušila, takže když jsem se jí zakousl do krku, nestihla ani vykřiknout a už jsem ji táhl pod hladinu. Docházel jí dech a z posledních sil kolem sebe máchala rukama, avšak já ji držel pevně.

Po chvíli mi v tlamě zůstalo ochable viset její tělo a já se mocnými tempy mých malých tlapek dostával zpátky na břeh.

Jako bych dostal nadpřirozenou sílu, pomyslel jsem si, když jsem bezvládné tělo táhl pod nedaleký keř. Ještě si musím umýt tlapky. Ponořil jsem se do vody a najednou se mi udělalo slabo. Trvalo to naštěstí jen chvílku a pak se mi síla znovu navrátila. Voda v bazénu už nebyla ledová, spíš jako vlažné kafe. Celý šťastný jsem vyletěl na trávník.

Byl jsem zase v pohodě.

Eliška Kohoutová, 14 let